

11. A OSZTÁLY

2018-AS OSZTÁLYKIRÁNDULÁSUNK

Idén Nógrád megyébe visz az utunk. Szeptembernek huszadik napján buszra szállunk, és izgatottan érkezünk meg Kazárra, ahol egy bevezető, általunk szervezett túra keretében nekivágunk a falu melletti domboknak, hogy meglegljünk egy természeti kincset. A riolittufaképződmények, mint vízesések omolnak alá a parányi völgybe.

Salgótarján, és egyben a rég látott, ám sosem feledett Bodnár Éva Tanárnő a következő úticélunk. A városban a Bányamúzeumot látogatjuk meg, ami rendkívül érdekesnek bizonyul, azonban megrendítő és egyenesen nyomasztó. A járatokban töltött alig egy órás tárlatvezetés is mélyen elgondolkodtatja az embert a bányászok helyzetéről.

Utána sem maradunk tétlenek. Kísérőnkkel, Szilágyi Kata tanárnővel Salgóhányának vesszük az irányt, ahol bepillantunk a szállásunkra, majd feljebb haladunk a hegyen, egészen Salgó váráig. A „bevállalós” egyének egy extrémebb irányból is megközelítik a vár ormát. A nap végén jöhet a szállás, egy egész kemping elfoglalása. Reggelit és vacsorát is kapunk, de akár medvékkel és farkasokkal is boldogan megférünk. („Az éjszaka történeteket fedje jótékony homály.”)

Másnap Csesztvére megyünk a Madách Imre Emlékházba, egy interaktív kiállításra *Az ember tragédiájáról*. A végén pedig (hangolódva a Bethlen-estre) rövid színházas rögtönzést és beöltözést tartunk. Ezután Horpácson kötünk ki, a Mikszáth Kálmán Emlékházban. Itt bölcs gondolatokat olvashatunk az író életrajza mellett, talán még auráját is érezni a kúriában, ahol élt.

Majd Szécsényen állunk meg, a rég áhított szabad foglalkozásra. Ki-ki a maga társaságával rohamozza meg a boltokat a túlélés érdekében, majd egy kellemes parkban gyülekezve indulunk tovább, túrázni.

A Somoskői vár már Szlovákiában található, de a bazaltvízeséseken túl mégis maga a vár, s annak kilátása adja a legnagyobb élményt. Ugyanis innen a honvágyat érző szem ellát egészen Salgó váráig, mely alatt a kempingünk fekszik. A mai napunknak ez az utolsó állomása, visszatérünk a bázisra. Sötétedés előtt Márta nénitől még elkéredzkedünk egy öntevékeny túrára a várunkhoz, majd tűzifát gyűjtünk, és a bulizó rendőrökkel együtt tábor tüzet gyújtunk. Varázslatos dolog körbe ülni a tüneményt, és gitárt pengetve énekelni, nevetni, együtt lenni. („Az éjszaka történeteket ismételten fedje jótékony homály.”)

Utolsó nap. Összepakolunk, buszra ülünk, és Recskre utazunk a kényszermunkatáborba. Megrázó számokkal, látvánnyal és történetekkel szembesülünk egy részletes tárlatvezetés keretei között. A cseperésző eső és az egyre hűlő levegő csak tetézi a hangulatot, ám már önmagukban a hallott tények is libabőrt csálnak hátunkra. Ilyen módon, illetve az idő hiányában Hollókövet kihúzzuk a listánkról, de még így is elmondhatjuk, hogy életünk legjobb osztálykirándulását élhettük át, mely egyben az utolsó előtti is.

Mint minden évben, idén is nagy köszönettel tartozunk Kun Márta tanárnőnek a szervezésért és bizalomért, Szilágyi Kata tanárnőnek a lelkes kíséretért és a recski programért, illetve Jovány Gyulának az osztály fuvarozásáért.

Nagy Viktória